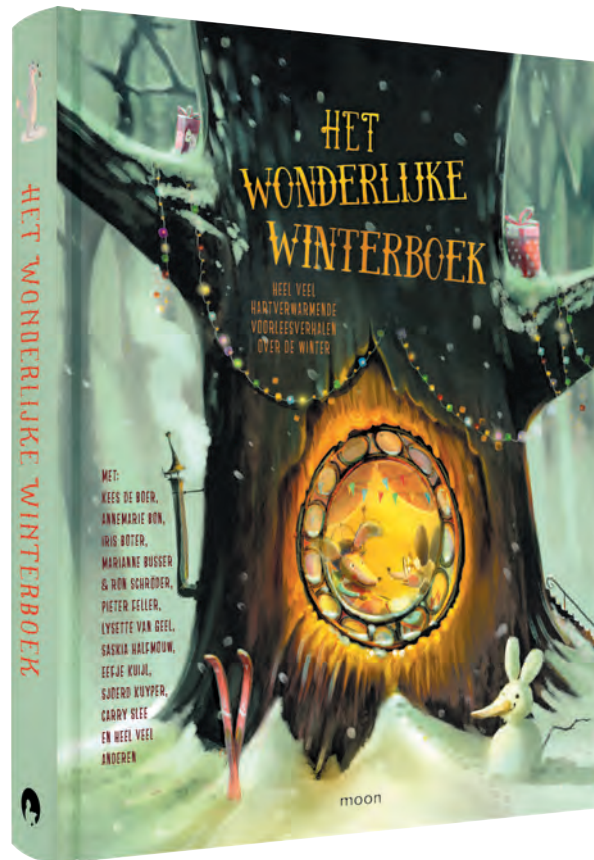

Het Zonnige Zomerboek

Lees ook:

Het zonnige ZOMERBOEK

HEEL VEEL SPETTERENDE VOORLEESVERHALEN
OVER DE ZOMER

MET: ANNEMARIE BON, LYSETTE VAN GEEL,
AD GROOTEN, VIVIAN DEN HOLLANDER, MARJET HUIBERTS,
KARINE JEKEL, MARTE JONGBLOED, KELLY VAN KEMPEN,
ELISABETH MOLLEMA, SELMA NOORT, CARRY SLEE
EN HEEL VEEL ANDEREN

moon

© diverse auteurs en illustratoren:
zie bronvermelding op pagina 252
© Moon, 2020
© Omslagillustratie: Job van Gelder
Ontwerp omslag en binnenwerk: Marieke Oele

ISBN 978 90 488 5691 6
ISBN 978 90 488 5692 3 (e-book)
NUR 277

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Inhoud

Een fietsvakantie met een staartje 9
Marloes Kemming
met illustraties van Ingrid Wuyster

Schapen scheren 20
Vivian den Hollander
met illustraties van Alex de Wolf

Het zomerfeest 26
Iris Boter

De helpers van de reddingsbrigade 42
Carry Slee
met illustraties van Eefje Kuijl

De wolkenvanger 49
Pamela Sharon
met illustraties van Lisa van Winsen

Luna doet het toch! 59
Annemarie Bon
met illustraties van Sandra Klaassen

De Slagroomfant 72
Sam Loman

Kamperen 74
Marjet Huiberts
met illustraties van Sieb Posthuma

Een grote zwarte hond 81
Elisabeth Mollema
met illustraties van Dorien Bellaar

Hitte 89
Pieter Feller
met illustraties van Natascha Stenvert

De wens van Das 93

Annemarie Bon

met illustraties van Gertie Jaquet

Plons! 98

Erik van Os en Elle van Lieshout

met illustraties van Jill Barton

Bloesem en de zomerbruiloft 101

Kelly van Kempen

met illustraties van Jade van der Zalm

Eet smakelijk! 112

Marianne Busser en

Ron Schröder

met illustraties van Ingrid ter Koele

Rare praatjes 115

Pieter Feller

met illustraties van Natascha Stenvert

Het kantoorgevecht 118

Marte Jongbloed

met illustraties van Charlotte Bruijn

Allemaal beestjes 132

Marianne Busser en

Ron Schröder

met illustraties van Juliette de Wit

Het mysterie van de aardbeienjam 136

Selma Noort

met illustraties van Mandy Beckers

Het beest in het bos 145

Barbara Jurgens

met illustraties van Aron Dijkstra

Bolle Boet en de zee 161

Ad Grooten

met illustraties van Martijn van der Linden

Miljoen triljoen besjes 170

Carry Slee

met illustraties van Eefje Kuijl

Dierengeluiden in de nacht 177

Karine Jekel

met illustraties van Ivan en Ilija

Bootje 191

Pieter Feller

met illustraties van Natascha Stenvert

De ijssalon in de problemen 195

Jette Schröder

met illustraties van Daniëlle Schothorst

Vakantiedagboekje 205

Yvon Jaspers

met illustraties van Philip

Hopman

Varen naar het einde van de wereld 241

Lysette van Geel

met illustraties van Malu Bekker

Een dagje aan het strand 210

Annemarie Bon

met illustraties van Gertie Jaquet

De wensvis 217

Cora Sakalli

met illustraties van Silvie Buenen

De teenslipper 226

Carry Slee

met illustraties van Eefje Kuijl

Een spelletjesdag, een kletsnatte koning, en allemaal slagroom-punten 231

Marianne Busser en

Ron Schröder

met illustraties van Dagmar Stam

Slepen 237

Pieter Feller

met illustraties van Natascha

Stenvert

Een fietsvakantie met een staartje

GESCHREVEN DOOR MARLOES KEMMING

MET ILLUSTRATIES VAN INGRID WUYSTER

Het is zomer en Manuel en zijn ouders gaan op fietsvakantie. Ze vertrekken vanuit hun eigen huis en fietsen alsmaar naar het noorden, helemaal tot in Denemarken. Achter op de fiets van mama Eef zitten de tenten, mama Caro heeft de slaapzakken en matjes en Manuel draagt de pannetjes om in te koken. De zon schijnt en er is geen wolkje aan de lucht. Ze zijn er klaar voor! Buurman Paul zwaait hen uit terwijl ze bepakt en bezakt de straat uit rijden. ‘Veel plezier!’

Het eerste deel van de tocht is een beetje saai. Ze fietsen door hun eigen straat, langs de supermarkt en door de lange bomenlaan. Hier is Manuel al wel duizend keer geweest. Ze fietsen nog even een blokje om, zodat Manuel naar zijn school kan zwaaien. ‘Dag school, tot over vijf weken.’

Ze zijn bijna een uur aan het fietsen als Manuel opeens opveert: hij herkent de straten niet meer.

Hier is hij nog nooit geweest. Ze zijn eindelijk op avontuur!

‘Mam? Hoeveel kilometer hebben we al gefietst?’ vraagt Manuel, terwijl hij een sprintje trekt. Mama Eef fietst voorop en hij sjeest haar zo hard hij kan voorbij.

‘Zeven!’ roept ze hem na. ‘Nog twintig te gaan.’

‘Vet ver!’

‘Ja, maar dat kun jij best.’

Manuel luistert al niet meer. Kromgebogen over zijn stuur trapt hij zijn benen uit zijn lijf. De wind suist om zijn oren en hij krijgt tranen in zijn ogen. Hij denkt aan gisteren, toen ze met z’n drieën naar de kaart hadden gekeken. Zijn moeders hadden het aangewezen: tussen hun huis en de laatste camping in Denemarken ligt wel 640 kilometer. Ze hebben vijf weken vakantie, dus als ze ongeveer 25 kilometer per dag fietsen, halen ze het makkelijk en hebben ze ook nog af en toe een dagje vrij. Aan het einde van de vakantie gaan ze dan met de fietsen in de trein weer terug.

‘25 kilometer is best ver, schat, dus als je het niet volhoudt geeft dat niets,’ had mama Caro nog gezegd. ‘Dan gaan we gewoon meer stukken met de trein.’

‘Pah!’ roept Manuel nu hardop. ‘Wat nou, trein? Kijk maar eens hoe goed het gaat!’

Ze fietsen langs de rivier over een kaarsrechte dijk. Het is de perfecte plek om lekker hard te gaan! Manuel fietst en fietst tot hij niet meer kan. Het is dertig graden vandaag en hij heeft het heet. Bij een bushalte staan picknicktafels. Manuel remt af. Ha! Pauze! Ze hebben gisteren nog cake gebakken en daar heeft hij nu heel veel zin in. Hij drinkt dorstig uit zijn bidon en tuurt achter zich over de dijk. Hij ziet schapen en vogels en heel veel bloemen, maar zijn moeders zijn nergens te bekennen. In de verte ziet hij wel twee stippen. Zijn ze dat?

Manuel stapt af. Zijn billen doen pijn van het zadel en zijn benen voelen zwaar van het harde trappen. Hij laat zijn fiets in het gras zakken en ploft neer in het zonnetje. Maar hé, wat is dat? Op het bankje van de bushalte zit een kleine knuffelolifant. In zijn pootjes houdt hij een

bordje met NOORDPOOL erop. Manuel lacht. ‘Wil jij naar de Noordpool? Nou, daar gaat echt geen bus naartoe, hoor. Of ben je aan het liften?’ Even lijkt de olifant wat te willen zeggen, maar dan horen ze: TING TING TING!

Mama Caro komt luid bellend aangefietst, hopt van haar fiets en gaat uitgeteld op de bank van de picknicktafel liggen. Ze puft: ‘Wow, wat ging jij hard! Ik moet even uitrusten hoor, en ik wil graag een slokje water en een heel groot stuk cake.’

Met een rood hoofd komt ook mama Eef aangefietst. ‘Poe! Wat een tempo en dat met deze hitte, maar zo schieten we wel lekker op. Hé, wat heb jij daar?’

‘Een olifant. Hij zat bij de bushalte. Hij wil naar de Noordpool, zie je wel?’

‘Nou, zo ver naar het noorden gaan we niet, maar Denemarken is wel de goede kant op. Dus hij kan een stukje met ons mee.’

Na de picknick zet Manuel het olifantje in de fietsmand aan zijn stuur, zodat hij lekker kan rondkijken. Daar gaan ze weer. Manuel fietst een stuk langzamer dan net; hij is al best moe en het fietsen gaat hartstikke zwaar. Zijn moeders trappen lekker door en Manuel raakt steeds verder achterop. Ze moeten via een steile berg een brug op om aan de andere kant van de rivier te komen. Manuel gaat op de trappers staan en zwoegt naar boven. Hij zwiept zijn stuur van links naar rechts om kracht te zetten. Bijna valt de knuffel uit het mandje.

‘Whoa!’ roept de olifant. Manuel schrikt zich kapot. Hij springt meteen van zijn fiets en kijkt in paniek naar het dier. De knuffel kijkt terug, en... knipoogt?!

‘Hoi!’ zegt de olifant vrolijk.

‘АНННН!’ roept Manuel geschrokken. Hij laat zijn fiets vallen, die met olifant en al op de weg klettert. Het maakt een enorm kabaal.

‘Auw! Oef, moest dat nou?’ De olifant krabbelt overeind. Hij wrijft over zijn hoofd. ‘Ik wilde je niet laten schrikken.’

‘Wie b n jij?’ stamelt Manuel.

‘Ik ben Olivier,’ zegt de olifant, terwijl hij zijn poot uitsteekt. ‘Zeg maar Ollie. Jouw moeders noemen jou Manuel, maar is het goed als ik Manu zeg? Dat is een goede olifantennaam.’

Manuel knikt en schudt aarzelend de poot van de olifant. ‘Hoi, Ollie. Uhm, maar... wat doe jij hier?’

‘Ik ben op reis!’ straalt de olifant. ‘Ik woon in Zuid-Afrika en wilde zo graag eens sneeuw zien. Ik heb er van alles over gehoord, maar nog nooit een vlokje gezien.’ Hij kijkt dromerig in de verte. ‘Je kan er ballen van maken, of poppen met een hoed op en een wortel als neus, je kan erop glijden met een slee en er zijn zelfs mensen die in huizen van sneeuw en ijs wonen. Oh, wat lijkt me dat allemaal geweldig. Daarom ga ik naar de Noordpool; dat is de beste plek voor sneeuw!’

‘De Noordpool,’ zucht Manuel, die even vergeet dat hij met een olifant aan het praten is. ‘Dat lijkt me nou echt geen leuke vakantie. Ik houd helemaal niet van kou. Geef mij maar de zomer! Met zandkastelen bouwen en ijsjes eten en zwemmen in zee en kamperen en barbecue- en met zonder jas naar buiten! Heerlijk!’

Ollie kijkt Manuel strijdlustig aan: ‘Maar de zomer kén ik al. Die hebben we thuis ook. Sneeuw is voor mij pas echt een avontuur. Daarom ging ik op pad. Ik heb mijn oma, moeder en tantes gedag gezegd en ben vertrokken.’ De olifant flappert met zijn oren en kijkt heel blij: ‘Eerst mocht ik een stuk mee met een bus en toen nam een oude meneer mij twee dagen lang mee achter op de scooter. Hij zette me af bij een trein die de hele nacht doorreed en daar vond een klein meisje me. Zij smokkelde me de auto van haar vader in. Dat schoot lekker op. Maar jammer genoeg gingen zij naar Frankrijk en dat is een hele andere kant op dan de Noordpool. Daarom ben ik stiekem uit de auto gesprongen en naar de bushalte gelopen. En toen kwam jij.’ Manuel fronst. ‘Maar... bij de bushalte... Je zei toen helemaal niets. Ik dacht dat jij een knuffel was. Hoe kun jij nu opeens...’

Olivier lacht, een diepe, rommelende olifantenlach. ‘Toen waren je moeders er toch bij! Je weet toch zelf ook wel dat volwassenen nergens in geloven, en zéker niet in pratende olifantjes. Maar dat wil niet zeggen dat we niet bestaan.’ Olivier wijst naar de fiets die nog altijd

op de grond ligt. ‘Nou, wat zeg je ervan? Wil je me een lift geven naar Denemarken?’

Manuel aarzelt nog even. ‘Je bent wel een beetje zwaar. Ik kwam bijna niet vooruit.’

‘Ik zal helpen,’ zegt Olivier. ‘Dat beloof ik.’

‘Goed dan,’ besluit Manuel, terwijl hij zijn fiets pakt. ‘Kom! We moeten wel opschieten, anders zijn we mijn moeders kwijt.’

Olivier hopt terug in het mandje en daar gaan ze. Manuel trapt en Olivier flappert met zijn oren: zo gaan ze als een speer en blijven ze lekker koel. Al snel zien ze mama Caro, die af en toe bezorgd achterom kijkt om te zien waar ze blijven.

‘Oh, daar ben je. Gelukkig! Ik was bang dat je verdwaald was. Nog een uurtje, schat, dan zijn we bij de eerste camping.’

‘Oké, mam!’ roept Manuel, terwijl ze keihard voorbij sjezen. Hij ziet zijn moeder nog net verbaasd kijken en fluistert: ‘Iets zachter flappen, Ollie, we gaan te snel. Ja, goed zo!’

Op de camping aangekomen zetten ze snel de tenten op. Zijn moeders hebben een grote tent en Manuel heeft een klein tentje voor zichzelf. Na het opzetten, gaan ze koken. Manuel helpt mee: dat is op de camping veel leuker dan thuis met al die kleine pannetjes. Na het eten spelen ze nog een kaartspel en dan gaan ze allemaal vroeg naar bed, moe van het vele fietsen. Manuel zet Olivier op zijn kussen en gaat in kleermakerszit voor hem zitten, terwijl Ollie smult van het bordje spaghetti dat Manuel stiekem heeft meegenomen. De olifant likt zijn lippen af. ‘Hmm, jullie kunnen goed koken. Ik had honger!’

‘Hoelang ben je al onderweg?’ vraagt Manuel nieuwsgierig.

Olivier haalt zijn schouders op. ‘Geen idee. Olifanten hebben geen agenda om de dagen bij te houden. Maar het voelt als een hele tijd.’

‘Is je familie niet ongerust?’

‘Nee hoor, olifanten vinden altijd hun weg. Als ik de sneeuw heb gezien, ga ik weer naar huis. Misschien neem ik wel een sneeuwbal voor ze mee als souvenir.’

Manuel gaat in zijn slaapzak liggen. ‘We moeten nog heel ver fietsen. We zijn nog niet eens Nederland uit. We moeten nog helemaal door Duitsland en dan zijn we pas bij het beginnetje van Denemarken.’ Olivier gaapt en nestelt zich gezellig bij Manuel in de slaapzak. ‘De hele weg is nog lang, maar we doen elke dag een stukje van de weg, Manu. Eén dag per keer. En onderweg zijn de avonturen. Maak je geen zorgen, wij kunnen dit: jij trapt en ik fladder met mijn oren. Dan zijn we er zo.’ De jongen knikt en dan vallen ze samen in diepe slaap. Olivier trompettert zachtjes over Manuels gesnurk heen.

Zijn ouders zijn het erover eens: Manuel is de beste fietsvakantiefietsers die er bestaat. Elke dag staan ze vroeg op en stappen ze meteen na het ontbijt op de fiets. Ze trappen stevig door en Manuel wordt nooit moe. Ze schieten behoorlijk op; ze zijn al bijna in Duitsland!

‘Ik heb een idee,’ zegt mama Eef wanneer ze die middag even pauze houden. ‘Ik heb voor vanavond een camping aan zee gevonden. Zullen we daar twee nachtjes blijven? Dan kunnen we morgen lekker een dagje zwemmen en chillen. Goed?’

‘Goed!’ roepen mama Caro en Manuel in koor. Ook Ollie knikt. Manuel heeft heel veel zin in een dagje niet-fietsen en Oliviers oren kunnen ook wel een rustdag gebruiken.

De volgende dag gaan ze naar zee. Het is prachtig weer en de zee is al lekker warm. Terwijl de moeders een dutje doen onder de parasol, spelen Olivier en Manuel in het water. Ollie blaast een hele waterval over Manuel heen. Ze gaan snorkelen, met één snorkel en één slurf, en Olivier maakt van een waterpoel een bubbelbad. Hij blaast in een mum van tijd hun luchtbedden op en dan gaan ze lekker dobberen. In het water vertelt Olivier over Zuid-Afrika en de dieren die daar leven; leeuwen en giraffen en nijlpaarden en apen.

‘Mijn beste vriend heet Valentijn, hij is een neushoorn, en onze buurvrouw Nina is een zebra,’ zegt Olivier. ‘Zij houden helemaal niet van reizen en blijven veel liever thuis. Maar ik niet!’

Manuel vertelt op zijn beurt over Feijs, zijn beste vriend, en over school en over karate. Hij leert Ollie een paar grepen, met heel veel gespetter. Daarna gaan ze een potje tafeltennissen. Olivier houdt het batje in zijn slurf én gebruikt zijn oren.

‘Hé Olivier, niet valsspelen!’ roept Manuel.

Ollie gniffelt alleen een beetje en wint met tien tegen twee.

Die avond maken ze een kampvuur. Olivier blaast zachtjes op het smeulende hout tot het oplaait. ‘Wat goed, Manuel! Wat een mooi vuur.’ Olivier grijnst stilletjes naar de jongen. Ze roosteren spekkies en Manuel deelt de zijne achter zijn rug met de altijd hongerige olifant. Mama Eef pakt haar gitaar en ze zingen liedjes.

'In de jungle, de grote jungle, daar slaapt de leeuw vannacht,' zingen ze. 'Awhoooo!' doet Olivier zachtjes.

Als de moeders naar hun tent vertrokken zijn, leert Manuel de olifant waar aan de hemel de Poolster staat. 'Kijk Ollie, die heldere ster staat altijd in het noorden. Als je die volgt, kom je vanzelf op de Noordpool.' De vrienden leunen tegen elkaar aan en kijken naar de sterren tot hun ogen dichtvallen. Wanneer ze eindelijk in hun tent liggen, steekt er een storm op. De tentjes staan te bibberen in de wind. WHOOOHOOOHOOO, doet de storm, en het beukt op het zeil van de tent. Manuel duikt dieper in zijn slaapzak. Het is pikdonker en overal zijn geluiden. Hij durft niet eens naar de tent van zijn moeders te rennen. Hij hoopt maar dat de kleine tent het houdt.

BOEM! KRAAK! Een windstoot breekt bijna de tentstok door de helft! 'Geen nood,' zegt Olivier stoer. 'Ik houd hem wel tegen.' Hij slingert zijn slurf om de tentstok en houdt zo de hele tent overeind. Manuel lacht dankbaar naar de olifant: 'Olivier, je bent de beste kampeervriend die er is.'

De volgende morgen is de storm voorbij en is de lucht weer blauw. Ze gaan vrolijk op pad. De zomerdagen volgen elkaar op: ze fietsen en fietsen en Manuels benen worden steeds sterker – Olivier hoeft bijna niet meer te helpen. Onderweg zien ze de mooiste dingen: de zee, een groot bos, een kasteel en velden vol bloemen. Ze kamperen en barbecueën, spelen spelletjes en zingen liedjes en hebben de grootste lol. Maar af en toe krijgt Manuel ondanks alle pret een beetje pijn in zijn buik. Hoe verder ze fietsen, hoe dichterbij het moment komt dat hij afscheid moet nemen van zijn vriend. Ze zijn al bijna vier weken op pad en heel binnenkort moeten Manuel en zijn moeders weer naar huis en moet Ollie verder naar de Noordpool.

Vier dagen later is het zover. Hijgend en puffend fietsen ze hun laatste heuveltje op.

'Kijk!' roept Manuel, die als eerste boven is. 'Daar ligt het dorp!'

In de verte, aan het einde van een lange, kronkelige weg, zien ze een dorpje liggen. Op een groot veld ernaast schitteren gekleurde tentjes in de zon. Op die camping blijven ze nog twee nachtjes logeren en dan zit de fietsvakantie er weer op. Manuel had zich verheugd op de slaaptrein naar huis, maar nu heeft hij er helemaal geen zin meer in. Zijn moeders moesten lachen toen hij voorstelde om een paar weken te spijbelen en Ollie helemaal naar de Noordpool te brengen. Maar daarna zeiden ze jammer genoeg nee.

Wanneer ze heel laat die avond in bed liggen, vraagt Manuel: ‘Hé, Ollie?’
‘Ja?’

‘Hoe ga je vanaf hier eigenlijk naar de Noordpool?’

Olivier haalt zijn schouders op. ‘Dat komt zoals het komt. En dankzij jou weet ik nu dat ik altijd de Poolster kan volgen. Maak je geen zorgen: olifanten met een droom komen altijd op hun pootjes terecht.’

Als Manuel de volgende ochtend wakker wordt, is Olivier verdwenen. Hij zoekt eerst in de tent van zijn moeders, in het toiletgebouw, in het winkeltje; maar er is geen spoor van de olifant te vinden. Manuel probeert niet te huilen en holt naar de haven. Daar vertrekt net een groot schip met allemaal wetenschappers aan boord, die onderzoek gaan doen naar dieren op de Noordpool. Het schip is al los van de wal. ‘Maar ik wilde nog afscheid nemen...’ fluistert Manuel.

Opeens voelt hij een hand op zijn schouder. ‘Ben jij Manuel uit Nederland? Een olifant vroeg of ik je dit wilde geven.’

Een meisje met lange vlechten geeft hem een ansichtkaart. Op de voorkant staat een sneeuwlandschap. Op de achterkant staat een tekening van drie mensen en een olifant onder een stralend zonnetje. Eronder staat in hele grote scheve letters:

Aan mijn beste vriend.

Dit was de leukste zomervakantie ooit. Mag ik op de terugweg komen logeren? Dan kunnen we elkaar onze avonturen vertellen. Dus beleef er maar veel!

Liefs, Ollie.

Manuel grijnst breed en stopt de kaart in zijn zak. Dan gaat hij terug naar de camping om zijn moeders te zoeken: ze moeten dringend op weg naar het volgende avontuur.

Schape scheren

GESCHREVEN DOOR VIVIAN DEN HOLLANDER

MET ILLUSTRATIES VAN ALEX DE WOLF

Roos zit achter in de auto van juf Susan. Mika en Juultje rijden ook mee. Achter hen rijden nog meer auto's met kinderen. Vandaag gaat de hele klas van Roos naar de boerderij van opa Rob. 'Ik ga de schape scheren,' had hij de week ervoor aan Roos verteld.

‘Kom je kijken?’

‘Tuurlijk,’ had Roos gezegd. ‘Mag Mika ook mee? En Juultje uit mijn klas wil het ook graag zien.’

Toen had opa bedacht dat de hele klas wel mocht komen.

‘Jippie! Dat is leuk!’ Roos had hem een hele dikke kus gegeven.

En nu zijn ze dus onderweg.

‘We zijn er!’ roept Roos als de juf het erf op rijdt. Opa Rob en oma staan al te wachten.

Roos stapt gauw uit en holt naar hen toe. ‘Dit zijn dus mijn opa en oma,’ zegt ze trots. ‘En dat is hun hond.’ Ze wijst naar Teun, de teckel, die keffend heen en weer rent.

Juultje schrikt een beetje van hem. ‘Niet bijten, hoor!’ zegt ze bang.

Maar Thomas vindt Teun juist leuk en kriebelt in zijn nek.

‘Gaan jullie mee?’ zegt opa als iedereen er is. Ze lopen naar het weiland achter het huis. Daar staan de schapen.

Mika bekijkt ze verbaasd. ‘Zo, die zijn dik geworden!’

‘De vacht van de schapen is dik geworden,’ legt oma uit. ‘En omdat het nu veel te warm is, gaat de wol eraf.’

‘Doet dat pijn?’

‘Nee, hoor. De schapen zijn juist blij dat hun dikke jas uit mag. Jij trok vandaag toch ook je winterjas niet aan?’

Mika schudt zijn hoofd. ‘Ik mocht zonder jas naar school.’

‘En weet je wat ik met de wol doe?’ gaat oma door.

‘Daarvan breit ze een dikke trui voor opa. En ook voor mij!’ roept Roos voor haar beurt.

Oma knikt lachend. En Roos kijkt naar opa.

Samen met buurman Jan drijft hij de schapen achter een stuk gaas.

‘Bèèhhh,’ blaten ze bang. ‘Bèèhhh!’ Toch hollen ze de kant op die opa wil. Behalve één eigenwijs schaap. Dat gaat er stiekem vandoor.

‘Hier blijven!’ Met een rood hoofd holt opa achter het schaap aan.

Roos moet wel een beetje lachen. Vorig jaar ging het ook al zo bij het scheren. Wat had oma toen ook alweer gedaan?

Opeens holt Roos naar het schuurtje. Als ze terugkomt, heeft ze een

blik voer in haar hand. Ze rammelt ermee en het eigenwijze schaap komt meteen op haar af.

‘Bèèhhh! Bèèhhh!’ Net of hij wil zeggen: ‘Ik lust wel wat.’

‘Goed gedaan, Roos!’ roept Mika.

Roos knikt en lokt het schaap met zich mee.

Maar opeens komen er meer schapen op haar af.

‘Ga weg,’ roept Roos geschrokken. ‘Ga weg, allemaal!’

Gelukkig komt opa haar helpen en al gauw staan alle schapen achter het gaas.

‘We gaan beginnen,’ zegt opa dan.

Hij klemt een schaap tussen zijn benen en begint met het scheren. Het dier spartelt eerst een beetje. Maar als zijn vacht eraf is, springt het vrolijk weg door de wei.

Mika stoot Thomas aan. ‘Ha, ha! Dat is grappig. Moet je zien hoe dun het schaap geworden is!’

Het tweede schaap heeft weinig zin om te wachten tot alle wol eraf is. Het rukt zich los en holt ervandoor. Alle kinderen uit de klas moeten hard lachen.

En Roos roept: 'Dom schaap! Je hebt je halve jas nog aan!'
Na een tijdje vraagt oma: 'Wie heeft er dorst?'
'Ik, ik!' Een heleboel kinderen steken hun vinger op.
En terwijl opa en de buurman doorgaan met het scheren, gaat de klas van Roos terug naar de tuin.
Daar schenkt oma limonade in. De juf heeft lekkere koekjes meegebracht.
Thomas gaat lui in het gras liggen. 'Leuk is het hier, zeg. Ik wil hier nog wel een keer naartoe.'
Mika pakt de bal die oma heeft neergelegd en rent er met een paar vriendjes achteraan. 'Doe je mee, Roos?'
Ze schudt haar hoofd. 'Ik ga liever madeliefjes plukken, samen met Juultje.'
Als ze er een heleboel hebben, vlecht de juf er twee kransen van. Die doen ze allebei om hun hoofd.
'Dat staat mooi,' zegt opa, die ook even wat komt drinken. Hij tilt Roos op en geeft haar een kus. 'Je lijkt zo wel een prinses.'
'Au!' Roos wrijft over haar wang. 'Waarom prikt je baard zo?'
'Hm, tja. Ik was zo druk, dat ik me een paar dagen niet heb geschoren.'

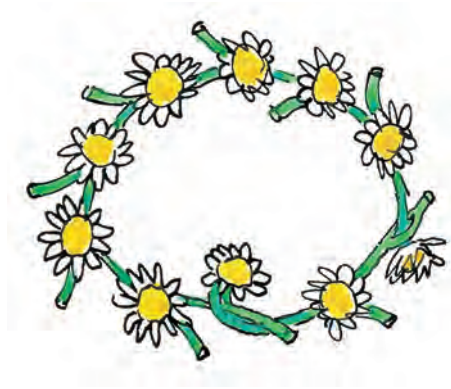
‘Je bent een prik-opa!’ moppert Roos. ‘Als je zo prikt, geef ik je nooit meer een kus.’

‘Je hebt helemaal gelijk, Roos,’ zegt oma. ‘Weet je wat? Na het scheren van de schapen is opa aan de beurt.’

‘Ja, dat doen we!’ roept Roos.

Maar opa holt gauw weg.

Net zo hard als het schaap dat bang voor het scheren was.

Maskers

Nodig: een paar plukken (gewassen) schapenwol, witte kartonnen bordjes, papier, lijm, potlood, vingerverf, schaar, dikke naald, elastiekje

Beschilder de achterkant van het bordje met vingerverf. Maak bijvoorbeeld een piraat, een bloem, of een man met een gekke baard.

Zet met potlood twee stipjes waar de ogen moeten komen, en knip die uit. Haar kun je schilderen, of plakken met schapenwol. Prik tot slot twee gaatjes aan de zijkant van het masker. Doe daar een elastiekje door.

